

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 26. listopadu 2024 o odvolání obžalovaných [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], toho času neznámého pobytu a společnosti [REDAKCE], a. s., IČ [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu ve Svitavách ze dne 27. května 2024, č. j. 2 T 319/2020–3676,

takto:

Odvolání obou obžalovaných se podle § 256 tr. řádu zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalováni [REDAKCE] a společnost [REDAKCE], a. s. uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku dílem spáchaného ve spolupachatelství, dílem samostatně, společnost [REDAKCE], a. s. zároveň ve spojení s § 7 zák. č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a to pro skutky spočívající v tom, že společně s obžalovaným [REDAKCE] (jeho trestní stíhání bylo zastaveno pro neúčelnost), který v rámci účelově sestaveného podvodného řetězce jím fakticky ovládaných společností [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní již zaniklá, dále také jen „[REDAKCE]“), [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (dále také jen „[REDAKCE]“), [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní již zaniklá, dále také jen „[REDAKCE]“), [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní [REDAKCE] s.r.o. v likvidaci, dále také jen „[REDAKCE]“), [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní již zaniklá, dále také jen „[REDAKCE]“), [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní [REDAKCE] s.r.o. v likvidaci, dále také jen „[REDAKCE]“) a [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (nyní [REDAKCE] s.r.o. v likvidaci, dále také jen „[REDAKCE]“), za uvedené společnosti vystavoval a poskytoval daňové doklady při vědomí, že k žádnému skutečnému plnění ze strany těchto společností nedochází, a že jím vystavené níže uvedené daňové doklady budou zaúčtovány a uplatněny v rámci daňových přiznání za účelem snížení daňové povinnosti k dani z přidané hodnoty (DPH), přičemž [REDAKCE] tehdy jako jediný jednatel společnosti [REDAKCE], s.r.o., IČO: [REDAKCE], tehdy se sídlem [REDAKCE] (nyní [REDAKCE] a.s., se sídlem [REDAKCE], dále jen „[REDAKCE]“), a společnost [REDAKCE] registrovaná od 1. 11. 2007 u místně příslušného správce daně – Finančního úřadu pro Pardubický kraj, územního pracoviště v [REDAKCE] jako měsíční plátce daně z přidané hodnoty s přiděleným DIČ: [REDAKCE], jednající jejím jediným jednatelem [REDAKCE] v jejím zájmu (docílit majetkový prospěch), každý z nich samostatně, za zdaňovací období [REDAKCE] 2016 až [REDAKCE] 2017 za účelem snížení daňové povinnosti společnosti [REDAKCE], zahrnovali do účetnictví společnosti [REDAKCE] fiktivní daňové doklady vystavené jménem dodavatelů služeb – společností [REDAKCE] a [REDAKCE], fakticky ovládaných [REDAKCE], a fiktivní daňové doklady vystavené dodavateli služeb - společnostmi [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (dále také jen „[REDAKCE]“), a [REDAKCE] s.r.o., IČO: [REDAKCE] (dále také jen „[REDAKCE]“), v rámci přefakturace služeb od společnosti [REDAKCE] a od družstva [REDAKCE], družstvo, IČO: [REDAKCE] (dále jen „[REDAKCE]“), následně přijaté zaúčtované fiktivní daňové doklady uplatňovali v rámci měsíčně podávaných přiznání k DPH společnosti [REDAKCE], čímž neoprávněně uplatňovali nárok na odpočet daně, ačkoliv ke skutečnému plnění ze strany uvedených společností – dodavatelů, nikdy nedošlo a ačkoliv věděli, že v konečné fázi nedojde k odvedení DPH do státního rozpočtu České republiky. Konkrétně je jednání

obžalovaných popsáno pod body 1) – 14) výroku napadeného rozsudku. Svým jednáním obžalovaní, společně s [REDAKCE] na úkor ČR zastoupené Finančním úřadem pro [REDAKCE] zkrátili daň v rozsahu 3 154 824 Kč a samostatně zkrátili daň v rozsahu 987840 Kč.

2. Za uvedené jednání byl obžalovaný obžalovaný [REDAKCE] odsouzen podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků, přičemž tento trest mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let. Podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy, včetně jejich zastupování na základě plné moci na dobu tří roků. Podle § 82 odst. 3 tr. zákoníku byla obžalovanému dále uložena omezení spočívající v povinnosti v průběhu zkušební doby podle svých sil nahradit způsobenou škodu. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byla obžalovanému [REDAKCE] uložena povinnost nahradit poškozené ČR zastoupené Finančním úřadem pro [REDAKCE] škodu ve výši 3 154 824 Kč společně a nerozdílně s obžalovaným [REDAKCE], a samostatně obžalovanému [REDAKCE] škodu ve výši 536 340 Kč.
3. Společnost [REDAKCE], a. s. byla odsouzena podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 15 odst. 1 písm. c), § 18 odst. 1, 2 zák. č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim k peněžitému trestu v počtu 550denních sazeb, přičemž denní sazba činí 3 636 Kč, tj. celkem 1 999 800 Kč.
4. Proti rozsudku podali odvolání oba obžalovaní do výroků o vině i trestu. Obžalovaný [REDAKCE] trvá na tom, že se trestné činnosti nedopustil, a že na základě provedených důkazů není možno učinit závěr o tom, že by jako jednatel společnosti [REDAKCE], a. s. zahrnoval do účetnictví fiktivní doklady, že by tyto doklady uplatňoval v rámci měsíčně podávaných přiznání k DPH společnosti, a že by neoprávněně uplatňoval nárok na odpočet daně. Je přesvědčen, že v účetnictví společnosti [REDAKCE], a. s. se nenachází žádné fiktivní doklady. K poskytnutí skutečného plnění ve všech případech podle obžalovaného došlo, odvedená práce byla po kontrole řádně hrazena. Popírá, že by věděl, že by v konečné fázi nemělo dojít k odvodu DPH do státního rozpočtu. Pana [REDAKCE] [REDAKCE] nezná, nikdy s ním nekomunikoval, nikdy s ním ani nespolupracoval. Pokud došlo k placení fiktivních faktur, nebylo prokázáno, že by fiktivní platby byly vráceny do společnosti [REDAKCE], a. s. nebo jemu osobně. Nebylo rovněž prokázáno, že by se projednávanou trestnou činností obohatil, ani že by způsobil poškozenému škodu. Závěrem obžalovaný [REDAKCE] navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a trestní stíhání zastavil.
5. Obžalovaná společnost [REDAKCE], a. s. se domnívá, že výsledky svědků nepřinesly nic nového a při hodnocení důkazů okresní soud vycházel z listinných důkazů založených ve spise, z nichž podle soudu vyplývá, že [REDAKCE] vystavoval jménem společnosti [REDAKCE] a [REDAKCE] faktury. Soud vycházel z tvrzení [REDAKCE], že k dodání služeb nikdy nedošlo, a tedy nárok na odpočet daně nikdy nevznikl. Společnost je přesvědčena o tom, že výpověď svědka [REDAKCE], a to jak v přípravném řízení, kdy byl v postavení obžalovaného, tak i u hlavního líčení, kdy byl již v postavení svědka, je nutno považovat za nevěrohodnou. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že osobu [REDAKCE] nezná, nikdy se s ním nesetkal, nikdy s ním nekomunikoval. Výpověď svědka [REDAKCE] lze považovat za účelovou a nevěrohodnou. Při hlavním líčení byla čtena výpověď obžalovaného [REDAKCE], který uvedl, že ve společnosti [REDAKCE], a. s. působil, popsal, čím se společnost zabývala, a to poskytováním profesionálních služeb v oblasti komunikací, bezpečnosti správy, podpory a údržby IT a komunikačních systémů. Uvedl také okruh zákazníků, kterým společnost služby poskytovala. Podle jeho výpovědi společnost [REDAKCE], a. s. nakupovala služby od dalších dodavatelů, práce byly řádně prováděny, provedené práce byly po jejich provedení od dodavatelů řádně společností [REDAKCE], a. s. uhrazeny. Byly předány předávací protokoly v písemné formě, z nichž řada je založena v trestním spise jako písemný důkaz. Vykonané práce byly dodavateli řádně vyfakturovány a společností [REDAKCE], a. s. řádně zaplacený. Popřel, že by faktury vystavené dodavateli byly fiktivní. Uvedl, že spoluobžalovaného

██████████ nezná, nikdy se s ním nesetkal a ani s ním nekomunikoval. Popsal, že v době spolupráce s dodavatelskými firmami jednal s více osobami, a to v dobré víře, že práce byly řádně provedeny, kdy stejně tak byly řádně prováděny platby za vystavené faktury.

6. Znalecký posudek vypracovaný ██████████ ██████████ ██████████ ██████████, soudním znalcem, na základě objednávky společnosti ██████████, a. s. vyhodnotil okresní soud jako nevěrohodný a účelový s odkazem na skutečnost, že se dopustil i přestupku, který měl spočívat v tom, že nevykonával znaleckou činnost s odbornou péčí a nezávisle. S tímto závěrem společnost nesouhlasí, nelze přičítat v její neprospěch, byť si znalecký posudek objednala, pochybení znalce v jiné kauze. Znalec podle ní po zkoumání dokladů a listin předložených společností dospěl k závěru, že faktury byly vystaveny na částku v místě a době obvyklou a společnosti ██████████, a. s. vznikl přiměřený zisk nepřesahující 20%. Podle společnosti okresní soud nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, když dospěl k závěru, že z listinných důkazů i ze svědeckých výpovědí bylo jednání popsané v obžalobě prokázáno. Závěrem opatrovník společnosti navrhl, aby obžalovaná společnost ██████████, a. s. byla zproštěna obžaloby v celém rozsahu.
7. Krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného ██████████ i společnosti ██████████, a. s. přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost celého napadeného rozsudku a přezkoumal i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, by přihlédl pouze tehdy, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání směřovala, což však zjištěno nebylo.
8. Krajský soud připomíná, že v dané věci již jednou rozhodoval a z podnětu odvolání obžalovaných rozsudek okresního soudu ze dne 22.3.2023 zrušil a vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí. Okresnímu soudu vytkl zejména procesní vady ve vztahu k vedení řízení proti uprchlému a neprovedení výslechů důležitých svědků. Okresní soud po vrácení věci podle pokynu odvolacího soudu zhojil procesní pochybení, učinil veškeré možné kroky k zjištění pobytu obžalovaného ██████████. Jelikož se stále nepodařilo vypátrat pobyt obžalovaného, postupoval okresní soud při nařizování hlavního líčení již v souladu ustanoveními trestního řádu vztahujícími se na řízení proti uprchlému (§ 302 a následující tr. řádu), vyslechl při hlavním líčení klíčové svědky a provedl dosud neprovedené listinné důkazy. Ani krajský soud před konáním veřejného zasedání nezjistil žádné nové skutečnosti, které by neumožňovaly vést i nadále řízení ve vztahu k obžalovanému ██████████, jako proti uprchlému.
9. Po přezkoumání věci již nezjistil soud druhého stupně v řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, žádné procesní vady vyžadující jeho zrušení. Okresní soud dodržel ustanovení zabezpečující objasnění věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu. Krajský soud považuje dokazování za úplné, soud prvního stupně provedl dostatek důkazů, které mu umožnily zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu bez důvodných pochybností. Provedené důkazy pak hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení okolností případu jednotlivě i ve svém souhrnu. Pokud jde o hodnocení provedených důkazů, to je ve výlučné kompetenci soudu prvního stupně. Takový postup je výsledkem respektování zásady bezprostřednosti a ústnosti a odvolací soud tudíž nemůže do hodnocení důkazů, které bylo provedeno soudem prvního stupně, zásadně zasahovat, pouze pokud by zjistil, že některé podstatné důkazy nalézací soud nehodnotil, nebo, že hodnocení důkazů je nelogické nebo vnitřně rozporné. Hodnocení nalézacího soudu však odvolací soud považuje za logické, s jeho argumentací se ztotožnil, když okresní soud podle něj dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům.
10. Podle krajského soudu nalézací soud správně vyhodnotil všechny provedené důkazy, které pak rozebral v odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaný sice popřel, že by proplacené faktury byly fiktivní, nicméně to, že se jednalo o faktury fiktivní, bylo v průběhu hlavního líčení zcela jednoznačně prokázáno. Původně žalovaný spolupachatel ██████████ byl při hlavním líčení vyslechnut jako svědek, neboť jeho trestní stíhání bylo v průběhu trestního řízení zastaveno pro

neúčelnost. Přesně popsal, jakým způsobem docházelo k páčání trestné činnosti, potvrdil, že pro společnost [REDACTED], a. s., a jejího jednatele, obžalovaného [REDACTED], vytvářel fiktivní faktury. Faktury byly vystavovány na společnosti, ve kterých byl svědek [REDACTED] jednatelem, nebo byly jednatelem osoby, které [REDACTED] udělily plnou moc k zastupování společností, včetně přístupu k účtům společností. Společnosti, které svědek [REDACTED] používal k fakturaci na fiktivní plnění, nikdy neměly žádné zaměstnance, nemohly tudíž žádná plnění ani služby poskytovat. Za obdobnou trestnou činnost byl svědek [REDACTED] již odsouzen, v jeho trestné činnosti figurovaly shodné osoby jako v projednávané věci, k fiktivní fakturaci využíval shodné společnosti.

11. Obžalovaný [REDACTED] tvrdil, že původně spoluobžalovaného [REDACTED] nezná, nikdy se s ním nesetkal. Toto tvrzení svědek [REDACTED] potvrdil, osobně ve styku s obžalovaným [REDACTED] nebyl, prostředníkem mezi nimi byl svědek [REDACTED]. Ten sice popřel, že by byl prostředníkem mezi těmito dvěma osobami, i že předával instrukce, doklady a faktury, nicméně připustil, že pro [REDACTED] pracoval, vozil ho po úřadech a do bank, vybíral za něj peníze z různých účtů, ke kterým mu [REDACTED] předával karty, i z bankomatů, ke kterým obdržel příslušná hesla. Nejednalo se přitom o zanedbatelné částky, ale částky pohybující se v řádech statisíců, připustil i výběry kolem miliónu korun. Výpověď svědka [REDACTED], že byl pouze jakýmsi pomocníkem a řidičem [REDACTED], se s ohledem na značné finanční částky, které mu svědek [REDACTED] svěřil, a se kterými disponoval, jeví jako zcela nevěrohodná. Navíc sám je trestně stíhán a figuroval i v jiných trestních věcech. Nevěrohodnost výpovědi svědka [REDACTED] a jeho aktivní účast na stíhané trestné činnosti vyplývá i z výpovědi svědka [REDACTED], který vypověděl, že zná obžalovaného [REDACTED], a že se s ním seznámil právě přes svědka [REDACTED]. Svědek [REDACTED] vypověděl, že byl jednatel firmy [REDACTED], za kterou byly vytvářeny fiktivní doklady prostřednictvím [REDACTED], s obž. [REDACTED] mu zprostředkoval setkání svědek [REDACTED]. Všichni zmínění svědkové byli taktéž odsouzeni za trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby s obdobným modem operandi.
12. Že se jednalo o faktury fiktivní, je podporováno i tím, že většina plateb probíhala v hotovosti, a to v řádech 100 000 Kč, což je v běžném obchodním styku velmi nestandardní. Navíc veškeré peníze, které přicházely na účet [REDACTED], byly téměř bezprostředně v hotovosti vybírány a přeposílány na další účty jím ovládaných společností. V rámci zastření této trestné činnosti pak svědek [REDACTED] využíval jím fakticky ovládaných společností v rámci účelově sestaveného řetězce fakturací, DPH samozřejmě státu v konečném důsledku odvedena nebyla, přičemž společnost [REDACTED], a. s. a obžalovaný [REDACTED] ony faktury vystavené svědkem [REDACTED] jménem společností, které byly účelově vytvořeny, zahrnuli do měsíčně podávaných daňových přiznání, ačkoli žádné služby neodebrali, neboť je neměl kdo dodat, a to proto, že prokazatelně ony společnosti neměly zaměstnance a byly ovládány [REDACTED]. Okresní soud rozebírá i další skutečnosti, které prokazují, že se jednalo o fiktivní faktury. Faktury od různých společností (ovládaných [REDACTED]) byly vizuálně shodné, uzavřené smlouvy o spolupráci byly obsahově shodné, včetně období poskytování služeb, služby nebyly specifikovány konkrétně. Že je výpověď svědka [REDACTED] věrohodná, je možné dovodit i z materiálů a pomůcek, které byly nalezeny při domovních prohlídkách v jeho bydlišti. Kromě razítek společností, které ovládal, byly zajištěny již vystavené faktury, pokladní doklady, předávací protokoly, a to včetně faktur vystavených právě na společnost [REDACTED], a. s., s ručně psanými poznámkami svědka, které se rovněž týkaly společnosti [REDACTED], a. s. Okresní soud měl při hodnocení důkazů k dispozici i listinné důkazy vztahující se k žalovanému období, faktury, daňová přiznání, výpisy z účtů společností, které ovládal [REDACTED] [REDACTED], podklady z finančních kontrol, doměření daňových povinností, rozhodnutí finančního úřadu. Obžalovaní prokazatelně deklarovaným způsobem svým jednáním zastírali skutečný stav věcí s cílem zkrátit daňové povinnosti dotčeného plátce daně, kterým byla společnost [REDACTED] a. s., ve vztahu k dani z přidané hodnoty.

13. Obžalovaná společnost ■■■ a.s. na podporu svých tvrzení odkázala na znalecký posudek znalce ■■■, který vypracoval znalecký posudek podle jejího požadavku, který ovšem považuje nalézací soud za nevěrohodný a účelový. Na základě jakých skutečností tak okresní soud dovedl, rozebírá v bodech 85 a 86 napadeného rozsudku, kde odkazuje i na konkrétní nesrovnalosti, a odvolací soud nemá o jím učiněnému závěru žádné pochybnosti. Lze souhlasit s námitkou obžalované společnosti, že nelze nevěrohodnost posudku vyvozovat i z toho, že byl znalec v jiné věci postižen za přestupek, který měl spočívat v tom, že nevykonával znaleckou činnost s odbornou péčí a nezávisle. Nicméně i tak je účelovost znaleckého posudku zcela zřejmá.
14. Zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby se podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) tr. zákoníku dopustí ten, kdo ve značném rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, pojistné na úrazové pojištění, pojistné na zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu anebo vyláká výhodu na některé z těchto povinných plateb. Při zkrácení daně jde zpravidla o zvláštní případ podvodu, jímž se v rozporu se zákonem ovlivňuje daňová povinnost určitého subjektu tak, že ten v rozporu se skutečností předstírá nižší rozsah této povinnosti nebo předstírá, že takovou povinnost vůbec nemá. Projednávaná trestná činnost byla spáchána v zájmu obžalované společnosti ■■■, a.s., která v důsledku uplatnění nároku na odpočet z fiktivních daňových dokladů v rámci měsíčně podávaných daňových přiznání k dani z přidané hodnoty neoprávněně snížila svoji daňovou povinnost a tím pro sebe získala majetkový prospěch na úkor státu.
15. Okresní soud provedl dostatek důkazů, které řádně vyhodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a dospěl ke správným skutkovým zjištěním i správné právní kvalifikaci jednání obžalovaných. Krajský soud na podrobné odůvodnění učiněné nalézacím soudem v podrobnostech odkazuje, neboť by pouze opakoval již uvedené argumenty.
16. Při stanovení druhu a výměry trestu se okresní soud řídil všemi zákonnými hledisky. Přihlédl k okolnostem případu i k okolnostem na straně obžalovaných. V neprospěch obžalovaných vyhodnotil způsobení škody, která více než 4x převyšuje hranici značné škody. Ve prospěch obžalovaných vyhodnotil, že od ukončení doby páčání trestné činnosti v ■■■ 2017, uplynulo již více než sedm let. Obžalovaný ■■■ byl ohrožen trestní sazbou od dvou do osmi let odnětí svobody. Dosud nebyl soudně trestán, a proto okresní soud zvolil správně ještě trest výchovný, podmíněně odložený. Ten uložil v trvání tří roků, tedy mírně nad spodní hranici trestní sazby, ovšem odložil jej na zkušební dobu v trvání pěti let, aby mohl obžalovaný ■■■ v průběhu zkušební doby hradit způsobenou škodu, což doplnil uložením povinnosti ve smyslu § 82 odst. 3 tr. zákoníku. S ohledem na charakter trestné činnosti, které se obžalovaný dopustil jako jednatel společnosti, zároveň s trestem výchovným uložil obžalovanému i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, a to na dobu tří roků. Uložené tresty považuje krajský soud za přiměřené, nejedná se o tresty ani nepřiměřeně přísné, ani nepřiměřeně mírné.
17. Společnosti ■■■, a. s. okresní soud v souladu se zákonem o trestní odpovědnosti právnických osob uložil peněžitý trest v celkové výměře 1 999 800 Kč, když v souvislosti se spáchanou trestnou činností došlo v rámci trestního řízení k zajištění peněžních prostředků na účtu společnosti do výše peněžitého trestu, který byl uložen.
18. Pokud se týká náhrady škody, nalézací soud postupoval správně, pokud na počátku nového hlavního líčení usnesením pode § 206 odst. 4 tr. řádu rozhodl, že poškozená ČR, zastoupená Finančním úřadem pro ■■■, nemůže v hlavním líčení uplatňovat náhradu škody ve vztahu ke společnosti ■■■ a.s., neboť nárok na zaplacení daně vzniká již tím, že určitý příjem podléhá podle daňových předpisů zdanění, a nevzniká tedy zásadně z jednání, které má znaky trestného činu. Nárok státu na zaplacení daně proto není nárokem na náhradu škody, který by mohl příslušný finanční orgán uplatňovat podle § 43 odst. 3 tr. řádu v trestním řízení proti

subjektu povinnému k zaplacení daně, ale nárokem vyplývajícím přímo ze zákona. Daňová povinnost společnosti [REDAKCE] a.s. byla rozhodnutím finančního úřadu doměřena a příslušná částka je vymáhána, byla nařízena exekuce.

19. Ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] správně dospěl okresní soud k závěru, že je možné požadovat náhradu škody, neboť je evidentní, že jako osoba jednající za právnickou osobu – společnost [REDAKCE], a.s., zkrátil daň z přidané hodnoty této právnické osoby, vůči které sice finanční úřad vydal platební výměr, jímž doměřil zkrácenou daň, ale je zřejmé, že platební výměr je nevykonatelný, protože právnická osoba nemá žádný majetek, na který by bylo možno vést exekuci. Poškozená se připojila s náhradou škody ve výši 3 691 164 Kč, tato částka byla přiznána v plné výši, neboť její výše byla v trestním řízení jednoznačně prokázána. Část způsobené škody byla uložena obžalovanému k zaplacení společně a nerozdílně s [REDAKCE].
20. S ohledem na všechny skutečnosti shora uvedené proto krajský soud neshledal odvolání obžalovaných důvodnými, a proto je podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Obžalovaný Seidl má právo do 8 dnů ode dne doručení rozsudku podat návrh na jeho zrušení.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 26. listopadu 2024

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracovala
Mgr. Daniela Jeřábková